

[Ingvar Dahl.]

byggeri har mulighed for at løse. Det er et betydeligt antal familier med små indkomster, der bor under dårlige forhold; hvor mange det drejer sig om, ved jeg ikke, men det er vel ikke nogen helt ukendt sag, at der i udkanten af en række byer bor et antal familier i selvbyggede, ulovlige beboelser, hvor forholdene er næsten under al kritik. Hertil kommer de familier, der bor i de dårligste af de saneringsmodne ejendomme, og så er der endelig de familier — som der også vil være grund til at have opmærksomheden henvendt på —, der bor i de stærkt overbefolkede lejligheder.

Hidtil har det socialfilantropiske byggeri været af beskedent omfang. Årsagen dertil kan søges dels i, at de økonomiske forhold ikke altid tillader kommunerne at stille de 15 pct. til rådighed, som der er tale om i den nuværende lovgivning, dels i at det, som erfaringen viser, også kniber for de private at fremskaffe de 5 pct. Når vi derfor har taget dette spørgsmål op til ændring og ført den største del af udgifterne over på staten, er det dels for at begrænse kommunernes udgifter, dels for at gøre det muligt, at stat og kommune i fællesskab, hvor de nødvendige private midler ikke kan skaffes, kan gå ind for et socialfilantropisk byggeri. Jeg må her tilføje, at igangsættelse af et væsentligt byggeri af denne karakter ikke vil kunne holdes indenfor byggeprogrammet på de ca. 20 000 lejligheder, som regeringen normalt opererer med.

Forsåvidt angår vort forslag til ændring af byggestøttelovens § 36 a, skal jeg nøjes med at henvise til de bemærkninger, der blev fremsat, da lovforslaget sidst var til behandling her i tinget. Forslaget tager jo sigte på at begrænse de enkelte kommuners udgifter til nedsættelse af boligafgiften eller lejen i henhold til den nugældende lovs kapitel V. Og forsåvidt angår vort forslag til forlængelse af loven om den hjemlede rentenedsættelse for statslån til boligbyggeri, skal jeg ligeledes henvise til de bemærkninger, jeg tidligere har fremsat dette forhold vedrørende, men gøre opmærksom på, at forslaget tager sigte på en gruppe af lejligheder, der har fået statslån i 1940 og op til 1942; for disse lejligheder er de lettelser, de har fået, ved at udløbe efter 10 års perioden, og såfremt der ikke sker noget, må de pågældende ejen-

domme foretage en huslejeforhøjelse, der vil andrage 25—30 pct., en huslejeforhøjelse, som det — også når man ser den i forhold til de mange andre problemer, vi har indenfor byggeområdet — ikke vil være rimeligt at give denne gruppe på det nuværende tidspunkt.

Jeg skal derfor anbefale lovforslaget til en velvillig behandling, og jeg håber, at også regeringen vil se velvilligt på den linie, som vi har anlagt for boligpolitikken. Jeg skal ved forhandlingernes slutning stille forslag om, at dette lovforslag henvises til det udvalg, der i forvejen behandler boligstøtteloven for hovedstadsområdet.

Lorentzen: Det må på forhånd vække til eftertanke, hvis der virkelig skulle være trang til indrømmelse af en forlængelse på indtil 10 år, regnet fra den hidtidige lempelses udløbsdato, af den rentenedsættelse, staten har ydet de bygherrer, der har bygget med statsstøtte i henhold til loven af 1938, således som denne senere er ændret. Det drejer sig her om et byggeri, der er udført på et langt lavere omkostningsniveau end det, vi i dag kender. Det vil naturligvis altid være populært at lade statskassen betale. At det har en vis bivirkning, nemlig den, at skatterne stiger, vækker imidlertid hos mange ikke nogen større uro, da der altid vil kunne påpeges andre for vedkommende mere behagelige — eller ubehagelige — statsudgifter, der bl. a. vil kunne være årsag til stigninger.

Ingen vil naturligvis benægte, at en sund bolig er et uvurderligt gode for såvel den enkelte som for samfundet, men deraf følger ikke naturnødvendigt, at det er statskassens opgave at gøre den til en vare, der ikke må stige i pris i tempo med andre varer og borgernes indtægter.

Der er vel i dag ikke ret mange, der er i tvivl om, at vi her står overfor et af tidens store spørgsmål, og at det i længden er en umulig opgave at løse boligproblemet, hvis vi ikke afstemmer de to faktorer, fremstillingsprisen og udsalgsprisen, efter økonomiske love.

Mit parti kan derfor ikke se med sympati på det foreliggende lovforslag, og bedre bliver det ikke, når det drejer sig om det lovforslag, der har tilknytning til loven af 1946 med senere ændringer, og som går ud på en ændring af denne lov.

Hvis man nu i dag tager denne lov af